

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **APIN s. r. o.**, se sídlem Koněvova 141, Praha 3, zastoupené JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem, se sídlem Královská 16, Praha 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02205-3/2012-ERÚ, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2013, č. j. 30 A 64/2012 – 135,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2013, č. j. 30 A 64/2012 – 135, a rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02205-3/2012-ERÚ, **s e r u š í a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 29 018 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Kavinka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím předsedkyně žalovaného (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02205-3/2012-ERÚ (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl jako nepřipustný zamítnut rozklad žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04493-3/2011-ERÚ, jímž byla podle § 10 odst. 2 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, zrušena licence č. X udělená společnosti SOL 1. s. r. o. pro výrobu elektřiny udělená v elektrárně FVE Tuřice. Správní orgán prvního stupně současně rozhodnutím ze dne 9. 9. 2011,

č. j. 04494-3/2011-ERÚ, udělil licenci k provozování elektrárny FVE Tuřice společnosti RENUM, SE.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 12. 2013, č. j. 30 A 64/2012 – 135 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Podstatou věci bylo posouzení účastenství v řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích podle § 10 odst. 2 písm. d) energetického zákona. Krajský soud uvedl, že energetický zákon neobsahuje vlastní definici účastníků licenčního řízení, je tedy nutno použít definici účastenství dle § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Dle citovaného ustanovení však stěžovatelce nesvědčilo postavení účastníka řízení o zrušení licence, neboť nebyla splněna podmínka přímého dotčení na jejích právech. Krajský soud vyšel z toho, že licence představuje veřejnoprávní souhlas státu s výkonem určité podnikatelské činnosti. Účastníkem řízení o zrušení licence na výrobu elektřiny je tedy jednoznačně ten, kdo o zrušení licence požádá, i když je to osoba odlišná od vlastníka energetického zařízení, neboť držitel licence nelze proti jeho vůli uložit povinnost podnikat. Krajský soud konstatoval, že nyní posuzovanou věc je třeba odlišit od situace, jež byla posuzována v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, v němž Nejvyšší správní soud připustil účastenství vlastníka energetického zařízení v licenčním řízení. Dle názoru krajského soudu tento závěr nelze na nyní posuzovanou věc aplikovat, neboť se týkal řízení o zrušení licence vedené podle § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona (tj. pokud držitel licence přestal splňovat podmínky pro její udělení), vycházel ze zcela specifických skutkových okolností a s vlastníkem energetického zařízení bylo fakticky jednáno jako s účastníkem řízení. V nyní posuzovaném případě byla navíc současně se zrušením licence společnosti SOL 1. s. r. o. byla ve vztahu k FVE Tuřice udělena licence společnosti RENUM, SE, čímž byla zajištěna kontinuita licencované činnosti. Pokud byl v den podání žádosti (6. 9. 2011) a v den rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (9. 9. 2011) uveden v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti SOL 1. s. r. o. pan M. V. a ten také podal žádost o zrušení licence, byl správní orgán povinen tuto žádost respektovat a projednat ji. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani vnitřní spory ohledně jednatelství, resp. ohledně vlastnictví obchodního podílu společnosti SOL 1. s. r. o., neboť jde o soukromoprávní spory, které nemají v řízení o udělení licence místo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatelka podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že ačkoliv byla vlastníkem FVE Tuřice, nebyla připuštěna jako účastník v řízení o zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. ani v řízení o udělení licence společnosti RENUM, SE k provozu této elektrárny. Poukázala na to, že dokumenty, předložené v řízení o zrušení licence společnosti SOL 1, s.r.o., na nichž správní orgány i krajský soud založily své závěry o tom, že vlastníkem elektrárny je společnost SOL 1, s.r.o., jsou ve vzájemném rozporu a vyvolávají pochybnosti o tom, zda vlastnické právo k FVE Tuřice přešlo na společnost SOL 1. s. r. o. Tyto pochybnosti byly dány výhradou vlastnického práva sjednanou ve smlouvě o dílo ze dne 14. 4. 2010 a protokolem o předání díla ze dne 27. 12. 2010 prokazujícím, že k tomuto dni nebyla cena díla v plném rozsahu uhrazena. Stěžovatelka považovala tyto dokumenty z hlediska jejich aktuálnosti za důkazně silnější než časově dříve vystavené vlastní čestné prohlášení, že dílo bylo předáno a zapláceno. Byla toho názoru, že správní orgány se měly zabývat otázkou, kdo byl za společnost SOL 1. s. r. o., oprávněn podat žádost o zrušení licence a kdo je vlastníkem energetického zařízení, jehož se licence k výrobě elektřiny týká. Správní orgány se tím však nezabývaly, čímž postupovaly v rozporu s § 2, § 3, § 50 odst. 2 a 3

pokračování

a § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu. Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, že se v řízení o zrušení licence jedná výhradně o vztah státu a žadatele. K tomu poukázala na to, že ona sama je důkazem toho, jak může být třetí osoba (vlastník energetického zařízení) dotčen rozhodnutím o zrušení licence k výrobě elektřiny. Jestliže tedy žalovaný neověřil, kdo je skutečným vlastníkem FVE Tuřice, a vydal rozhodnutí bez toho, aby tuto otázku měl postavenou na jisto, neurčil správně účastníky řízení o zrušení licence a zasáhl tak do ústavně zaručeného vlastnického práva stěžovatelky. Právní argumentace žalovaného i krajského soudu ohledně této otázky je ryze formalistická, a proto nesprávná, v důsledku čehož stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Předpokladem tzv. vedlejšího účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu je možnost přímého dotčení na právech, avšak o takový případ se v nyní posuzované věci jednat nemůže, neboť společnost SOL 1. s. r. o. listinnými důkazy nepochybně prokázala své vlastnické právo k FVE Tuřice. Následné spory podnikatelského a obchodního charakteru mezi ní a stěžovatelkou pak nemají v řízení o zrušení licence žádný právní význam. Držiteli licence pak nelze proti jeho vůli uložit povinnost podnikat v energetických odvětvích, jakkoli by na tom mohl mít vlastník energetického zařízení ekonomický zájem. Správní orgán prvního stupně byl povinen vycházet z principu tzv. materiální publicity zápisu v obchodním rejstříku, a byl tak bez ohledu na vnitřní spory ohledně jednatelství společnosti SOL 1. s. r. o. povinen respektovat vůli osoby zapsané v obchodním rejstříku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[7] Předmětem sporu je přípustnost rozkladu, který dne 5. 3. 2012 podala stěžovatelka proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04493-3/2011-ERÚ. Přípustnost rozkladu je třeba posuzovat z hlediska § 84 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu, které prodlužuje lhůtu k podání rozkladu pro případ, že jej podala osoba, která byla účastníkem řízení, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno. Pro aplikaci citovaných ustanovení tedy nejprve musela být vyřešena otázka, zda stěžovatelka byla, resp měla být účastníkem řízení o zrušení licence. Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že bude-li v dalším textu pro stručnost označovat stěžovatelku jako vlastníka energetického zařízení, nikterak tím nevyjadřuje svůj názor na to, kdo má vlastnické právo k energetickému zařízení FVE Tuřice, a nepředjímá tím ani výsledek souvisejícího soudního sporu před obecnými soudy.

[8] Krajský soud při posouzení právní otázky účastenství stěžovatelky správně vyšel ze skutečnosti, že energetický zákon neobsahuje vlastní úpravu okruhu účastníků řízení, a proto je třeba subsidiárně použít správního řádu, konkrétně jeho § 27 odst. 2, podle něhož jsou účastníky řízení též tzv. další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Odpověď na to, kdo je účastníkem řízení z důvodu

přímého dotčení na právech, dávají především předpisy hmotného práva, neboť znakem účastníka řízení je jeho hmotněprávní poměr k věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001 – 91, publikovaný pod č. 683/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti je nutno poukázat na to, že judikatura Nejvyššího správního soudu je v obecné rovině k možnosti účastnit se správního řízení jako tzv. vedlejší účastník poměrně vstřícná. Z citovaného rozsudku vyplývá (ten se sice týkal výkladu § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, jeho závěry se však přiměřeně uplatní i při výkladu úpravy účastenství obsažené v nyní platném správním řádu), že „*k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. (...) Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznamená, že správní orgán přizná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je.*“

[9] Stěžovatelka přímé dotčení na svých hmotných právech v licenčním řízení dovozovala ze svého vlastnického, resp. spoluvlastnického práva k energetickému zařízení FVE Tuřice, jehož provozování je možné jen na základě úřední licence, za podmínek stanovených zákonem. Tyto podmínky jsou uvedeny v § 5 odst. 3 energetického zákona tak, že „*[f]yzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena.*“

[10] Při posouzení věci je třeba vyjít z rozsudku ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zaobíral aspekty účastenství v řízení o zrušení licence podle § 10 energetického zákona. Uvedl, že „*[p]rovozování (energetického zařízení) je možné jen na základě úřední licence, přičemž je nutno vyjít z faktu, že energetické zařízení může sloužit k výkonu licencované činnosti v jedné chvíli pouze jednomu provozovateli. Platná licence je tudíž efektivní překážkou pro vydání licence další. Je proto zřejmé, že vlastník energetického zařízení je ve své dispozici s tímto energetickým zařízením existenci vydané licence omezen a její zrušení se tudíž může na jeho právech a povinnostech významně projevit – v případě zrušení licence se mu například otevírá prostor pro to, aby sám o licenci požádal. Naopak v případě zachování stávající licence nejenže nemůže doufat v úspěch takové žádosti, ale není ani příliš reálné předpokládat, že by mohl být úspěšný ve snaze pronajmout své energetické zařízení nějakému novému zájemci poté, co byla dříve uzavřená nájemní smlouva označena soudem za neplatnou.*“ Pro nyní posuzovanou věc je též zásadní v citovaném rozsudku vyslovená úvaha, že správní řád neomezuje svou působnost pouze na ochranu veřejných subjektivních práv, jako to činí ve svém § 2 soudní řád správní. Proto zřejmě lze, přinejmenším v určitých případech, považovat i dotčení soukromého subjektivního práva za přímé dotčení práv ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek postavil na tom, že specifické skutkové okolnosti dané věci odůvodňovaly závěr, že stěžovatel jakožto vlastník energetického zařízení měl být účastníkem řízení o zrušení licence, neboť původně prokázané užívací právo bylo soudem prohlášeno za neplatné, čímž vznikla situace, kdy vlastník zařízení může být dotčen na právu užívat předmět svého vlastnictví dalším trváním či naopak zrušením licence pro rozvod tepla tímto zařízením.

[11] Nejvyšší správní soud si je vědom, že závěry citovaného rozsudku nelze na nyní posuzovanou věc beze zbytku aplikovat, neboť ta se v několika okolnostech od případu řešeného v citovaném rozsudku podstatně odlišuje. Předně zde šlo o zrušení licence k výrobě elektřiny (nikoli k rozvodu tepelné energie), čímž v ní absentuje veřejný zájem na provozu energetického zařízení a s tím spojená veřejnoprávní povinnost vlastníka poskytnout jeho energetické zařízení za určitých podmínek držiteli licence pro převzetí povinností nad rámec licence. Řízení o zrušení licence bylo vedeno na základě žádosti držitele licence o její zrušení podle § 10 odst. 2 písm. d) energetického zákona [nikoli podle § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona, které se vede

pokračování

v případě, že držitel licence přestal splňovat zákonné podmínky pro její udělení] a žalovaný se stěžovatelkou nijak fakticky nejednal ani v řízení vůči ní nevyvinul žádnou procesní aktivitu. Pominout nelze ani to, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že v něm vyslovené závěry nepovažuje za praktické zobecňovat, neboť jeho rozhodnutí o existenci účastenství v licenčním řízení bylo založeno na specifických skutkových okolnostech případu. Přesto lze mít za to, že v nyní posuzované věci nastaly právě ony specifické okolnosti, které mohou mít význam pro posouzení postavení stěžovatelky jako účastníka správního řízení.

[12] Předně stěžovatelka v průběhu správního řízení, a to v podaném rozkladu, tedy od počátku rozkladového řízení až do vydání napadeného rozhodnutí, namítala nesprávné posouzení podmínek pro zrušení licence, odvíjející se od nesprávného určení osoby způsobilé za společnost SOL 1. s.r.o. v řízení o zrušení licence jednat. Stěžovatelka současně vyjadřovala svůj zájem na provozování energetického zařízení právě společností SOL 1. s. r. o. z důvodu zajištění splácení závazků této společnosti vůči stěžovatelce. V řízení před krajským soudem pak také navrhovala provedení dokazování k tomu, že s uvedenou společností vede spor o určení vlastnictví k elektrárně FVE Tuřice a že na tuto společnost podal trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu. Těmito důkazy byla žaloba na určení vlastnictví, rozhodnutí soudu o předběžném opatření vůči společnosti SOL 1, s.r.o., žaloba o vyklizení nemovitosti a vydání věcí movitých podaná proti společnosti RENUM, SE (nový držitel licence). Při posouzení věci nemůže být pominuta ani skutečnost, že paralelně a časově souladně se žádostí společností SOL 1. s. r. o. o zrušení licence k provozu FVE Tuřice byla rovněž podána žádost společnosti RENUM, SE o udělení licence k provozu FVE Tuřice a že o těchto žádostech shodně podaných dne 6. 9. 2011 bylo rozhodnuto samostatnými rozhodnutími v tentýž den, tj. dne 9. 9. 2011.

[13] Za situace, kdy byla souběžně vedena řízení o zrušení licence a o udělení licence, tedy stěžovatelka (pokud by byla vlastníkem energetického zařízení) byla v řízení o zrušení licence společností SOL 1. s. r. o. přímo dotčena na právech tím, že v důsledku nevědomosti o tomto řízení nemohla efektivně uplatňovat právo vlastníka disponovat s právy k energetickému zařízení, sama o licenci požádat a energetické zařízení případně provozovat (či udělit souhlas k provozování někomu jinému). V tomto řízení také nemohla uplatňovat svůj zájem na zachování stávající licence, a to zejména za situace, kdy namítala, že o zrušení licence požádala za společnost SOL 1. s. r. o. neoprávněná osoba. Lze sice souhlasit s krajským soudem, že držitel licence nelze proti jeho vůli uložit povinnost podnikat, nicméně stěžovatelka v této věci tvrdila, že její jednatel byl zároveň oprávněným jednatelem držitele licence společností SOL 1. s. r. o., její zájem na zachování licence se za této situace tedy nedá hodnotit jako zájem na uložení povinnosti třetí osobě proti její vůli, ale jako zájem na zachování stavu odpovídajícího soukromoprávním vztahům stěžovatelky a společností SOL 1. s. r. o. jako zhotovitele a objednatele stavby (resp. věřitele a dlužníka), přinejmenším do doby, než budou pravomocně vyřešeny jejich vzájemné soukromoprávní vztahy.

[14] Všechny výše uvedené skutečnosti tedy svědčí o specifických okolnostech nyní posuzované věci, pro které tedy lze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, konstatovat, že stěžovatelka měla právo v řízení o zrušení licence uplatnit postavení účastníka řízení, neboť rozhodnutím v něm vydaným mohla být dotčena jak na svých (soukromých) vlastnických právech, tak na efektivním uplatnění veřejného subjektivního práva ucházet se o udělení licence k provozu energetického zařízení. Krajský soud svou argumentaci opřel o dva rozsudky Nejvyššího správního soudu, ani jeden z nich však nelze označit za zcela přílehlavý k nyní řešené situaci. V rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 – 74, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda se rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o změně licence (k výrobě plynu) mohlo

dotknout práv nebo povinností vlastníka sousedního pozemku, který vyjadřoval obavu z obtěžování provozováním plynárenského zařízení (těžebního plynovodu a regulační stanice). Nosný důvod pro nedostatek přímého dotčení práv stěžovatele představoval fakt, že změna licence se vůbec nedotýkala toho zařízení, jehož provozem se cítil být obtěžován. Je sice pravda, že Nejvyšší správní soud podpořil svou argumentaci též úvahou, že licenční správní řízení neposkytuje prostor pro správní uvážení, těžko by proto bylo v tomto řízení možné uznat přímé dotčení práv či povinností jiných osob než žadatele o licenci. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu však nelze tento rozsudek číst tak, že by Nejvyšší správní soud účast jakýchkoliv osob odlišných od žadatele v řízení o udělení licence a priori vyloučil. Tématu rušení licence se pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vůbec nedotkl. Obdobně v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2008, č. j. 6 As 12/2007 - 140, publikovaném pod č. 1785/2009 Sb. NSS, odvozoval stěžovatel své účastnictví ve správním řízení od poněkud jiných skutečností, než v nyní posuzovaném případě. Jednalo se o jednoho z několika autobusových dopravců, jenž dosud provozoval mezinárodní linkovou dopravu na určité trase, kam byl rozhodnutím krajského úřadu „vpuštěn“ nový konkurent. Nejvyšší správní soud neshledal za daných skutkových okolností ani potenciální možnost přímého dotčení stěžovatelových práv. Stojí nicméně za zmínku, že nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud připustil, že „o typově odlišnou situaci by se mohlo jednat v případě, kdy by veřejná moc udělila právo výlučného využívání určitého statku (provozování linky), typicky na určité časové období, konkrétnímu subjektu. Před uplynutím daného období by nicméně chtěla liberalizovat daný trh k ekonomické škodě daného subjektu. V podobných případech by bylo možné uvažovat o porušení legitimního očekávání, případně nabytých práv.“ I když jde o úvahy vyslovené *obiter dictum*, lze právě v nich spatřovat paralely k nyní posuzované věci, kdy provozování konkrétního energetického zařízení lze chápat spíše jako užívání výlučného statku (provozovat jej může pouze jeho vlastník nebo osoba s užívacími právy k němu) než jako podnikání, v němž je možnost konkurence podnikatelských subjektů vnějšími okolnostmi prakticky neomezená.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že žalovaný i krajský soud pochybili již jen tím, že nepovažovali vlastnictví (resp. spoluvlastnictví) energetického zařízení za okolnost, která v určitých případech může v řízení o zrušení licence k provozu tohoto energetického zařízení způsobit přímé dotčení na právech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Na základě této mylné úvahy automaticky nepovažovali stěžovatelku za účastníka řízení, aniž by zvážili všechny konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu, a nepřihlíželi tak ani k jejím námitkám a jí předloženým listinným důkazům, které zpochybňovaly vlastnické právo držitele licence (společnosti SOL 1. s.r.o.) k FVE Tuřany. Tímto postupem tedy založili kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Tento názor lze shrnout tak, že pokud byla stěžovatelka vlastníkem, resp. spoluvlastníkem FVE Tuřany, měla být rovněž účastníkem řízení o zrušení licence k provozování tohoto energetického zařízení,

pokračování

a to nejpozději od chvíle, kdy se do řízení přihlásila, a žalovaný se tak měl jejími námitkami zabývat věcně, nikoli rozklad jako nepřípustný zamítnout.

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci bylo provedeno 5 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby ze dne 1. 8. 2012 a podání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 10. 1. 2013 jakožto písemná podání soudu týkající se věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jež učinil zástupce stěžovatelky v řízení před krajským soudem. Ve věci se konalo před krajským soudem dne 18. 12. 2013 ústní jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], jehož se zástupce stěžovatelky (resp. jeho substitut) účastnil, přičemž celková doba jednání byla 40 minut (12.00 – 12.40). V rámci řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli náhradu nákladů řízení za písemné podání ve věci samé – kasační stížnost ze dne 29. 1. 2014 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč (do 31. 12. 2012), resp. po tomto datu 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012, resp. § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném po tomto datu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Zástupce stěžovatelky dále požádal Nejvyšší správní soud o přiznání náhrady cestovních výdajů za cestu osobním vozidlem Škoda Superb z Prahy do Brna a zpět ve výši 2370,40 Kč. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost), částky 2370,40 Kč za cestovní výdaje a 15 000 Kč za právní služby (dvakrát 2100 Kč plus třikrát 3100 Kč plus pětkrát 300 Kč). Protože advokát JUDr. Pavel Kavínek doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení za právní služby a náhrada cestovních výdajů o částku odpovídající této dani, která činí 21 %. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 29 018 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu